

<https://doi.org/10.31891/2307-5740-2026-350-45>

УДК 005.31

JEL classification: O31, O32, L60, M11, O33

ГРИШКО Наталя

Кременчуцький національний університет ім. Михайла Остроградського

<https://orcid.org/0000-0003-1644-3861>

СОЛОДКОВ Денис

Кременчуцький національний університет ім. Михайла Остроградського

<https://orcid.org/0000-0001-5249-0820>

glasniza@gmail.com

СИСТЕМАТИЗАЦІЯ СУЧАСНИХ МЕТОДІВ ОЦІНЮВАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ

У статті систематизовано сучасні методи оцінювання потенціалу інноваційного розвитку промислових підприємств та проаналізовано макроекономічні тенденції інноваційної діяльності в Україні. Розглянуто кількісні, експертні, гібридні, статистичні підходи та моделі оцінки інноваційної зрілості, з акцентом на інтеграцію цифрових факторів. Показано, що методи оцінювання істотно різняться за концептуальними засадами, вимогами до даних і практичністю застосування, що зумовлює потребу їх адаптації до умов української промисловості.

Макроаналіз виявив нестійку динаміку витрат на інновації, низьку частку інноваційно активних підприємств та нерівномірність цифровізації, яка зосереджена переважно у великих компаніях. Порівняння із світовими тенденціями, зокрема щодо впровадження ШІ, підтверджує наявність бар'єрів переходу від експериментів до масштабного використання технологій. Отримані результати дозволили визначити ключові фактори інноваційного розвитку та обґрунтувати потребу створення адаптованого методу оцінювання потенціалу інноваційного розвитку українських промислових підприємств.

Ключові слова: потенціал інноваційного розвитку, промислові підприємства, методи оцінювання, впровадження інновацій, цифровізація.

HRYSKO Natalia, SOLODKOV Denys

Kremenchuk National University named after Mykhailo Ostrohradsky

SYSTEMATIZATION OF MODERN METHODS OF ASSESSING THE POTENTIAL FOR INNOVATIVE DEVELOPMENT OF INDUSTRIAL ENTERPRISES IN THE CONDITIONS OF DIGITALIZATION

The article examines contemporary approaches to assessing the innovation development potential of industrial enterprises and analyses macroeconomic trends that shape this potential in Ukraine. The study systematizes key methodological groups, including quantitative indicator-based models, expert assessment methods, hybrid integrated approaches, econometric models, and innovation readiness frameworks. Special attention is given to the extent to which these methods incorporate digitalisation factors, such as IT infrastructure, digital skills, organisational digital culture and the maturity of enterprise digital ecosystems.

The paper demonstrates that existing assessment tools differ substantially in conceptual logic, data requirements and applicability to industrial sectors, which necessitates their adaptation to national economic conditions. To complement methodological analysis at the enterprise level, the study evaluates macroeconomic indicators of innovation activity in Ukraine, including innovation expenditures, the share of innovative enterprises, and the adoption of digital systems such as ERP and CRM. The results reveal declining and unstable investment in innovation, low diffusion of digital technologies, and significant disparities between large and small enterprises.

Comparison with global practices, particularly in the implementation of artificial intelligence, highlights similar challenges: enterprises can initiate exploratory and pilot projects, yet encounter substantial barriers in transitioning to full-scale implementation. Despite the growing importance of digitalisation, Ukrainian industrial enterprises face limitations related to data availability, infrastructure and organisational readiness.

The findings enable the identification of enterprise categories by innovation activity level, the determination of structural constraints, and the formulation of requirements for an adapted method of assessing innovation development potential. Developing such a method, tailored to Ukraine's industrial context and real digitalisation patterns, constitutes the next stage of the research.

Keywords: potential of innovative development, industrial enterprises, assessment methods, innovation implementation, digitalisation.

Стаття надійшла до редакції / Received 27.12.2025

Прийнята до друку / Accepted 19.01.2026

Опубліковано / Published 29.01.2026

This is an Open Access article distributed under the terms of the [Creative Commons CC-BY 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

© Гришко Наталя, Солодков Денис

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Оцінювання потенціалу інноваційного розвитку підприємства є ключовою складовою стратегічного управління інноваціями, зокрема для промислових підприємств. У науковій літературі термін інноваційний потенціал зазвичай трактується як здатність і готовність компанії генерувати та впроваджувати нові ідеї, що

охоплює ресурси, можливості та умови, які забезпечують інноваційну діяльність [1]. В той же час потенціал інноваційного розвитку - це довгострокова спроможність підприємства до інноваційно орієнтованої трансформації. Для промислових підприємств з усталеними виробничими системами та значними засобами виробництва не тільки впровадження, а навіть оцінювання такого потенціалу є складним завданням і потребує комплексного і часто унікального методичного інструментарію, що буде враховувати специфіку процесів даного підприємства. Підходи до оцінювання потенціалу інноваційного розвитку істотно еволюціонували за останнє десятиріччя під впливом цифровізації та технологій так званої Індустрії 4.0, оскільки останні тепер суттєво впливають на процеси у виробництві та споріднених секторах і, зокрема, на те, як інновації впроваджуються та наскільки часто.

АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ

У наукових дослідженнях інноваційний потенціал промислових підприємств розглядається як багатовимірна характеристика, що поєднує ресурсні, організаційні та технологічні передумови інноваційної діяльності. Вітчизняні дослідники в своїх роботах приділяють увагу як кількісним методам оцінювання ресурсної бази підприємства (Савицький [2], Стадник [3]), так і якісним підходам, що враховують організаційну культуру, готовність до змін та управлінські компетенції (Бойчук [4], Глушенкова [5]). Широко досліджуються інтегровані моделі, які комбінують кількісні та експертні оцінки і дозволяють відобразити багатокомпонентність інноваційного розвитку, з урахуванням цифрових трансформаційних факторів (Єрмошенко [6], Козловський [7]). Значна увага також приділяється економетричним моделям прогнозування інноваційних результатів (Ємеянов [8]) та підходам до оцінювання інноваційної зрілості підприємств, включно з міжнародними моделями IMProve та Innovation Capability Maturity Model [9]. Сучасні дослідження підкреслюють посилення ролі цифровізації як ключового драйвера інноваційного потенціалу, що проявляється у включенні цифрових навичок, IT інфраструктури та елементів цифрових екосистем до методик оцінювання. Водночас у контексті української промисловості актуальними залишаються проблеми обмеженості даних та нерівномірності цифровізації, що відзначається у статистичних звітах і тематичних дослідженнях.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою статті є узагальнення сучасних підходів до оцінювання потенціалу інноваційного розвитку промислових підприємств та аналіз макроекономічних умов, що формують цей потенціал в Україні, для подальшого обґрунтування адаптованого методу його оцінювання.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Існуючі методичні інструменти, моделі і підходи оцінювання потенціалу інноваційного розвитку, зокрема промислових підприємств, відрізняються. Але можливе їх порівняння за методологічними засадами, їх практичною застосовністю та ступенем інтеграції факторів цифрової трансформації. До основних груп методичних інструментів відносяться:

1. Кількісні індикаторні методи. Базуються на вимірюванні ресурсів підприємства (НДДКР, технологічна база, інвестиції в персонал, ІВ, фінансова стійкість). Підходи на кшталт методики Стадника й Савицького розглядають потенціал інноваційного розвитку як сумарну ресурсну базу [2, 3]. До переваг таких методів належать об'єктивність і комплексність, а до недоліків - необхідність тривалого збору і обробки даних. Дані методики використовуються для стратегічного планування й оцінки великих інноваційних проєктів.

2. Методи якісних експертних оцінок. Спираються на судження експертів щодо готовності та сприйнятливості підприємства до впровадження інновацій. Забезпечують швидку та гнучку оцінку культури організації, мотивації до інноваційної діяльності, якості управлінських рішень та ін [4, 5]. До обмежень належать суб'єктивність, залежність від досвіду експертів та низький ступінь відтворюваності результатів. Підходять для оцінки окремих аспектів інноваційних проєктів.

3. Інтегровані (гібридні) підходи. Поєднують кількісні дані та експертні оцінки у композитні індекси (наприклад, методики Ганущака-Єфіменко, Козловського) [6, 7]. Дозволяють оцінити багатовимірність інноваційного потенціалу, у т.ч. цифровізацію, технологічні та організаційні фактори. До переваг належать комплексність, а до недоліків - складність побудови та інтерпретація.

4. Статистичні та економетричні моделі. Використовують регресійні та інші методи для побудови інтегральних індикаторів прогнозування результатів впровадження інновацій (наприклад, модель Ємельянова на основі логістичної регресії) [8]. Дозволяють визначати ключові фактори успіху впровадження інновацій та порівнювати підприємства. До обмежень належать потреба у великих масивах даних, складність інтерпретації та необхідність регулярного оновлення в рамках звітів про ефективність впровадження.

5. Методи оцінки готовності до впровадження інновацій. Міжнародні та галузеві моделі (IMProve, Innovation Capability Maturity Model тощо) вимірюють "зрілість" інноваційного менеджменту за декількома вимірами: стратегія, культура, процеси, ресурси, результати [9]. До переваг належать структурованість, можливість бенчмаркінгу для порівняння та визначення "дорожньої карти" розвитку. Недоліки -

універсальність критеріїв без урахування галузевої специфіки та необхідність залучення зовнішніх аудиторів. Сучасні методи готовності до впровадження інновацій доповнюються аналізом цифрових навичок працівників, IT-інфраструктури компанії та аналізом цифрової екосистеми - тобто сукупності зовнішніх IT-чинників.

Було порівняно та узагальнено ключові інструменти та моделі оцінювання потенціалу інноваційного розвитку, висвітлюючи їх концептуальні засади та ступінь інтеграції факторів цифровізації (таблиця 1).

Таблиця 1

Методи оцінювання потенціалу інноваційного розвитку підприємства

Підхід або інструмент	Концептуальна основа	Інтеграція цифрових факторів
Кількісний індикаторний метод	Ресурсна логіка: потенціал інноваційного розвитку визначається за сукупністю кількісних показників підприємства	Сучасні версії включають IT-інфраструктуру, цифрові інвестиції та інформаційну безпеку
Методи експертних оцінок	Логіка готовності та зрілості: оцінювання спроможності організації до змін і впровадження інновацій	Варіює залежно від конкретного фреймворку; фактори оцінки включають цифрову культуру та компетенції
Інтегрована гібридна модель	Системне бачення: злиття кількісних індикаторів і експертних оцінок у композитний індекс	Фактори цифровізації включаються окремо, що підвищує релевантність у цифровій економіці
Фінансово-економічний фокус	Оцінювання інвестиційної спроможності та фінансової стійкості як основи для інноваційного розвитку	Інвестиції в IT інфраструктуру фіксуються як окремі статті бюджету, але інтегруються з іншими індикаторами
Статистичні індексні моделі	Зв'язок економетричних показників фірми з результатами інноваційних впроваджень	За наявності даних включають показники цифровізації
Методи оцінки зрілості до впровадження інновацій	“Процесна” логіка: системність інноваційного менеджменту на різних рівнях зрілості	Нові модулі включають цифрові навички, IT інфраструктуру й значення цифрових екосистем

Джерело: побудовано на основі [2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11]

Порівняння даних методів оцінювання дозволяє виявити відмінності у їхніх концептуальних засадах і підходах зокрема до інтеграції цифрових факторів. Аналітичний індикаторний метод ґрунтується на кількісних показниках і трактує цифрову інфраструктуру та інформаційну безпеку як частину ресурсного забезпечення. Експертні методи спираються на організаційну логіку та дозволяють враховувати “цифрову культуру” компанії й досвід залежно від обраного фреймворку. Інтегрована гібридна модель поєднує кількісні та якісні оцінки, виокремлюючи цифровізацію як окремий елемент комплексного індексу. Фінансово-економічний підхід розглядає інвестиції у “цифрову” інфраструктуру як складову загальної фінансової стійкості. Статистичні індексні моделі враховують показники цифровізації лише тоді, коли для цього є потрібні дані, і включають їх у розрахунки у формалізований, стандартний спосіб. Методи оцінки готовності до впровадження інновацій найбільш повно охоплюють цифрові навички кадрів, інфраструктуру та елементи цифрових екосистем, відображаючи процесний характер розвитку. Загалом методи відрізняються тим, наскільки глибоко вони враховують цифровізацію: у частини моделей цифрові фактори лише доповнюють основні показники, а в найпросунутіших підходах цифровізація вже є центральним елементом оцінювання інноваційного потенціалу.

Серед основних проблем оцінки потенціалу інноваційного розвитку вітчизняних промислових підприємств, навіть якщо обмежуватися лише одним із методів, нехтуючи комплексністю, є брак даних. Зазвичай промислові підприємства України обмежуються звичайними звітами в рамках бухгалтерського, фінансового та інвентарного обліку. Звичайно, даний облік включає витрати зокрема на НДДКР, але традиція системного моніторингу і звітування про ефективність впроваджених інновацій в Україні ще не є достатньо розповсюдженою. Особливо це стосується загальнодоступних даних. Деякі підприємства, що впроваджують інновації і складають за ними звітність, можуть не публікувати останні через страх перед конкуренцією та загальною недовірою. Недовіра є характерним для українського підприємництва людським фактором.

В контексті розгляду методів оцінювання потенціалу інноваційного розвитку на рівні підприємства в Україні необхідним є доповнення аналізом макроекономічних умов у яких цей потенціал формується та реалізується. Інноваційна активність промислових підприємств не є ізольованим процесом, а залежить від загальнонаціональних тенденцій, структури інвестицій у інновації, технологічної динаміки та рівня цифрової трансформації промисловості.

Одним із основних показників є витрати на інновації промислових підприємств України (рис. 1), які дозволяють зробити перші висновки щодо динаміки їх інноваційного розвитку.

Рис. 1. Витрати на інновації промислових підприємств України, 2000-2024 роки

Джерело: побудовано на основі [12, 13]

Після пікового значення на початку періоду спостерігається стійка низхідна тенденція, яка лише короткочасно переривається окремими коливаннями у 2011 та 2016 роках. Загальний тренд свідчить про поступове скорочення інноваційних вкладень у промисловості, що вказує на ослаблення фінансової бази для формування інноваційного потенціалу підприємств. Така динаміка підкреслює важливість урахування макроекономічних умов при оцінюванні інноваційних можливостей на рівні окремих промислових суб'єктів. В цьому контексті також можна звернути увагу на патентну активність, яка є прямим наслідком витрат на інновації: вітчизняні підприємства демонструють різке відставання за рівнем патентування в інноваційних секторах у порівнянні із підприємствами західних країн [14].

Серед інших ключових макро-показників є кількість підприємств, що впроваджує інновації (рис. 2).

Рис. 2. Кількість промислових підприємств України, що впроваджували інновації (продукцію та/або інноваційні процеси) за 2020-2024 роки

Джерело: побудовано на основі [12]

Дані демонструють різке зниження інноваційної активності у 2021 році та її часткове відновлення у наступні роки, однак загальний рівень залишається низьким: частка інноваційно активних підприємств не перевищує 15%. Більшість інновацій пов'язані з оновленням або вдосконаленням продукції, що свідчить про переважання поступових змін замість більш глибоких технологічних новацій. Загалом ці дані вказують на нестабільність інноваційної активності та обмежені можливості промислових підприємств до системного інноваційного розвитку.

Зазначені вище дані характеризують загальні тенденції в сфері інновацій промислових підприємств. Але вони не розкривають тенденції одного з ключових аспектів потенціалу інноваційного розвитку - цифровізації. Такі дані, як, наприклад, дані по використанню певного типу ПЗ, дають уявлення про те, які технології займають ключове місце в процесах цифровізації промислових підприємств та наскільки швидко відбувається цифровізація останніх (рис. 3 і 4).

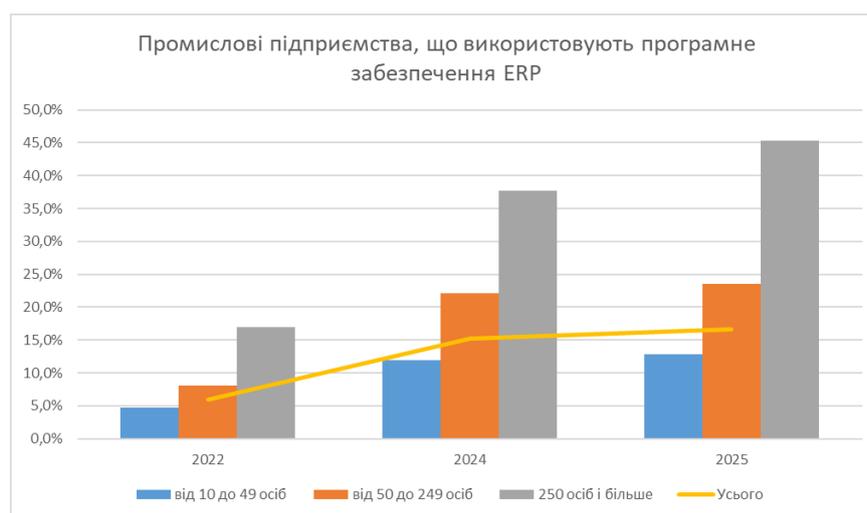

Рис. 3. Динаміка частки промислових підприємств України, що використовують програмне забезпечення ERP у 2022-2025 рр. Джерело: побудовано на основі [12]

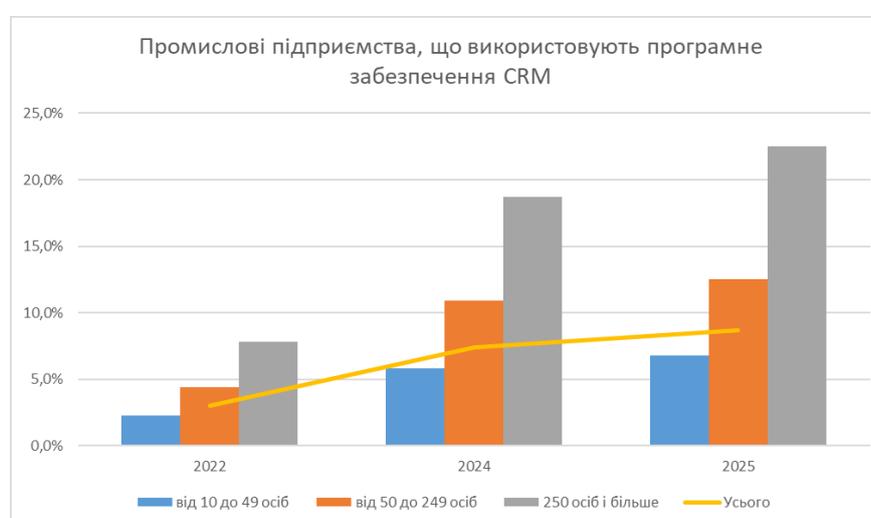

Рис. 4. Динаміка частки промислових підприємств України що використовують програмне забезпечення CRM у 2022-2025 рр. Джерело: побудовано на основі [12]

Дані свідчать про поступове зростання цифровізації: частка користувачів ERP збільшилася з 5,9% до 16,7%, а користувачів CRM — з 3,0% до 8,7%. Найвищі темпи поширення цифрових систем спостерігаються серед великих підприємств (250 і більше працівників), де впровадження ERP зросло майже утричі, а CRM — утричі за три роки. Натомість малі підприємства демонструють значно повільніше зростання. Загалом ці дані свідчать, що цифровізація промислових підприємств нерівномірна та залежить від масштабу підприємства, а великі компанії залишаються основними драйверами впровадження сучасних цифрових технологій.

Цікавою в рамках дослідження цифровізації як аспекту інноваційного розвитку є впровадження ШІ (штучного інтелекту). За останні 2-3 роки (з моменту виходу на ринок генеративного ШІ у 2022 році) впровадження ШІ в операційні процеси стало важливим індикатором інноваційного розвитку підприємств. Глобальне дослідження Массачусетського технологічного інституту серед підприємств промислових та інших галузей дає представлення про розповсюдженість та ефективність впровадження ШІ (рис. 4).

Світовий досвід впровадження ШІ демонструє суттєві відмінності між моделями загального призначення та спеціалізованими рішеннями на виробничих підприємствах. Найбільший розрив спостерігається на етапі переходу від пілотних проєктів до реального впровадження: лише близько 5% спеціалізованих корпоративних ШІ-рішень досягають практичного використання. Водночас моделі загального призначення показують значно вищі показники успішності, що пояснюється простішою інтеграцією, меншими вимогами до адаптації та ширшими можливостями тестування. Для спеціалізованих рішень характерні обмеження, пов'язані з потребою у глибокій кастомізації, високими вимогами до обчислювальних ресурсів та складністю інтеграції у процеси.

Представлені дані підтверджують різке зниження "конверсії" впровадження ШІ між стадіями дослідження, тестування та реального використання. Розрив між універсальними та спеціалізованими рішеннями свідчить про те, що виробничі підприємства охочіше експериментують із доступними

інструментами загального призначення, тоді як складніші вузькоспеціалізовані системи стикаються з бар'єрами, що уповільнюють їх масштабування.

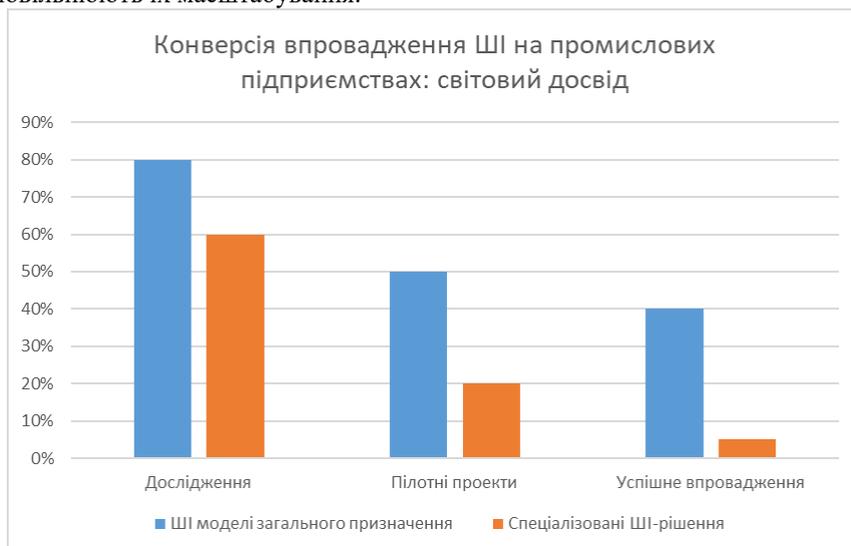

Рис. 4. Досвід впровадження ШІ промисловими підприємствами: аналіз МІТ світового досвіду
Джерело: побудовано на основі [15]

Якщо порівняти світові дані про впровадження ШІ з українськими тенденціями цифровізації, можна побачити спільні проблеми. В Україні навіть поширення базових цифрових інструментів, таких як ERP, CRM чи BI системи, відбувається повільно і найбільше серед великих підприємств. Це показує, що впровадження більш складних технологій, зокрема спеціалізованих рішень ШІ, вимагатиме ще більше ресурсів і підготовки. Як і у світовій практиці, в Україні найбільші труднощі, ймовірно, виникатимуть під час переходу від експериментів до реального використання таких систем. Це підкреслює потребу у розвитку цифрової інфраструктури, компетенцій і управлінських практик, які дадуть змогу вітчизняним промисловим підприємствам перейняти світовий досвід успішного впровадження спеціалізованих ШІ.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Аналіз сучасних методів оцінювання потенціалу інноваційного розвитку промислових підприємств показав, що існуючі підходи значно різняться за концептуальною логікою, практичною застосовністю та рівнем інтеграції цифрових факторів. Жоден з методів не є універсальним, а їх використання потребує адаптації до умов конкретної економіки та специфіки галузі. Макроекономічні дані підтверджують, що інноваційний розвиток промислових підприємств України характеризується відсутністю стійкості та нерівномірністю, а цифровізація відбувається повільно й зосереджена переважно у великих підприємствах.

Порівняння українських тенденцій із глобальними спостереженнями, зокрема щодо впровадження ШІ, вказує на спільний виклик, характерний як для світових, так і для вітчизняних промислових підприємств, а саме складність переходу від експериментів до реального масштабного впровадження інноваційних технологій. Це підкреслює необхідність розвитку організаційної готовності, цифрових компетенцій та виробничої інфраструктури для ефективного використання сучасних інноваційних рішень.

Узагальнення отриманих результатів дозволяє окреслити категорії підприємств за рівнем інноваційної активності, виявити характерні особливості впровадження інновацій та визначити чинники, що впливають на їх здатність до інноваційного розвитку. На основі проведеного аналізу постає потреба у створенні адаптованого методу оцінювання потенціалу інноваційного розвитку, який враховуватиме національну специфіку, реальний рівень цифровізації та особливості функціонування промислових підприємств України. Розроблення такого методу становить подальшу мету дослідження.

Література

1. Financial and economic narratives for evaluation of innovative potential of enterprises / S. Smerichevska et al. *Naukovyi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. No. 1. P. 145–152. URL: <https://doi.org/10.33271/nvngu/2022-1/145>
2. Savytskyi E. E. Evaluation of the level of innovative potential of the enterprise. Financial and credit activity problems of theory and practice. 2019. Vol. 2.29. P. 204–211.
3. Stadnyk V. V., Zamazyi O. V. Innovative factors in the system of value-oriented management of an industrial enterprise. *Aktualni problemy ekonomiky*. 2015. Vol. 9. P. 242–249.
4. Бойчук А. Б. Оцінювання інноваційного потенціалу підприємства з урахуванням особливостей машинобудівної галузі. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2016. № 2. С. 129–143.

5. Глушенкова А. А. Методичні основи експертної оцінки інноваційного потенціалу телекомунікаційного підприємства. *Економіка. Менеджмент. Бізнес*. 2019. № 1 (27). С. 57–65.
6. Єрмошенко М. М., Ганущак-Єфіменко Л. М. Механізми розвитку інноваційного потенціалу кластерооб'єднаних підприємств. URL: <https://nam.kiev.ua/files/publications/978-966-8406-49-2-monogcompressed.pdf>
7. Козловський В. О., Причепя І. В. Управління інноваційним потенціалом промислових підприємств : монографія. Вінниця : ВНТУ, 2013. 184 с.
8. Yemelianov O., Symak A., Zarytska O. Modelling the process of forming the potential of economic development of industrial enterprises. *Scientific Journal of Polonia University*. 2016. Vol. 18 (3). P. 128–136.
9. Imp3rove evaluation: supporting RIS3 monitoring system / Interreg Europe. URL: <https://www.interregeurope.eu/good-practices/imp3rove-evaluation-supporting-ris3-monitoring-system>
10. Giménez-Medina M., Enríquez J. G., Domínguez-Mayo F. J. A systematic review of capability and maturity innovation assessment models: Opportunities and challenges. *Expert Systems with Applications*. 2022. P. 118968. URL: <https://doi.org/10.1016/j.eswa.2022.118968>
11. Smerichevska S., Miahkykh I., Yeletsykh S., Borysova S., Bryzhnychenko V. Financial and economic narratives for evaluation of innovative potential of enterprises. *Naukovyi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. No. (1). P. 145–152. <https://doi.org/10.33271/nvngu/2022-1/145>
12. Державна служба статистики України. Офіційний сайт. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua/>
13. Зведена таблиця індексів інфляції (ІЦІ). Календарь бухгалтера. URL: <https://services.uteka.ua/ua/publication/data-16-indeksy-stavky-96-svodnaya-tablica-indeksov-inflyacii-ipc>
14. The Role of Intellectual Property in the Implementation of Innovations in the Conditions of the Development of the Digital Economy / O. Maslak et al. 16th International Conference Monitoring of Geological Processes and Ecological Condition of the Environment, Kyiv, Ukraine,. 2022. URL: <https://doi.org/10.3997/2214-4609.2022580217>
15. Nanda M., Challapally A., Pease C., Raskar R., Chari P. State of AI in Business 2025: The GenAI Divide. Research report. MIT, July 2025. 26 p.

References

1. Financial and economic narratives for evaluation of innovative potential of enterprises / S. Smerichevska et al. *Naukovyi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. No. 1. P. 145–152. URL: <https://doi.org/10.33271/nvngu/2022-1/145>
2. Savytskyi E. E. Evaluation of the level of innovative potential of the enterprise. *Financial and credit activity problems of theory and practice*. 2019. Vol. 2.29. P. 204–211.
3. Stadnyk V. V., Zamazyj O. V. Innovative factors in the system of value-oriented management of an industrial enterprise. *Aktualni problemy ekonomiky*. 2015. Vol. 9. P. 242–249.
4. Boichuk, A. B. “Otsiniuvannya innovatsiinoho potentsialu pidpriemstva z urakhuvanniam osoblyvostei mashynobudivnoi haluzi” [Evaluation of the Innovative Potential of the Enterprise Taking Into Account the Peculiarities of the Machine-building Industry]. *Marketynh i menedzhment innovatsii*, no. 2 (2016): 129-143.
5. Hlushenkova, A. A. “Metodychni osnovy ekspertnoi otsinky innovatsiinoho potentsialu telekomunikatsiinoho pidpriemstva” [Methodological Bases of Expert Evaluation of the Innovative Potential of a Telecommunications Enterprise]. *Ekonomika. Menedzhment. Biznes*, no. 1(27) (2019): 57-65.
6. Yermoshenko, M. M., and Hanushchak-Yefimenko, L. M. “Mekhanizmy rozvytku innovatsiinoho potentsialu klasteroobiednanykh pidpriemstv” [Mechanisms of Development of Innovative Potential of Cluster-united Enterprises]. <https://nam.kiev.ua/files/publications/978-966-8406-49-2-monogcompressed.pdf>
7. Kozlovskiy, V. O., and Prychepa, I. V. *Upravlinnia innovatsiinykh potentsialom promyslovykh pidpriemstv* [Management of the Innovative Potential of Industrial Enterprises]. Vinnytsia: VNTU, 2013.
8. Yemelianov O., Symak A., Zarytska O. Modelling the process of forming the potential of economic development of industrial enterprises. *Scientific Journal of Polonia University*. 2016. Vol. 18 (3). P. 128–136.
9. Imp3rove evaluation: supporting RIS3 monitoring system / Interreg Europe. URL: <https://www.interregeurope.eu/good-practices/imp3rove-evaluation-supporting-ris3-monitoring-system>
10. Giménez-Medina M., Enríquez J. G., Domínguez-Mayo F. J. A systematic review of capability and maturity innovation assessment models: Opportunities and challenges. *Expert Systems with Applications*. 2022. P. 118968. URL: <https://doi.org/10.1016/j.eswa.2022.118968>
11. Smerichevska S., Miahkykh I., Yeletsykh S., Borysova S., Bryzhnychenko V. Financial and economic narratives for evaluation of innovative potential of enterprises. *Naukovyi Visnyk Natsionalnoho Hirnychoho Universytetu*. 2022. No. (1). P. 145–152. <https://doi.org/10.33271/nvngu/2022-1/145>
12. Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy. Ofitsiinyi sait. URL: <https://www.ukrstat.gov.ua/>
13. Zvedena tablytsia indeksiv inflatsii (ISTs). Kalendar bukhhaltera. URL: <https://services.uteka.ua/ua/publication/data-16-indeksy-stavky-96-svodnaya-tablica-indeksov-inflyacii-ipc>
14. The Role of Intellectual Property in the Implementation of Innovations in the Conditions of the Development of the Digital Economy / O. Maslak et al. 16th International Conference Monitoring of Geological Processes and Ecological Condition of the Environment, Kyiv, Ukraine,. 2022. URL: <https://doi.org/10.3997/2214-4609.2022580217>
15. Nanda M., Challapally A., Pease C., Raskar R., Chari P. State of AI in Business 2025: The GenAI Divide. Research report. MIT, July 2025. 26 p.